

La preqüela del best-seller
internacional *Mentiders*

Família de

MENTI
DERS

e. lockhart

e. lockhart

Família de

MENTI DERS

Traducció de Bettina Batalla

Fanbooks

Títol original: *Family of Liars*

© del text, E. Lockhart, 2022

© de la traducció: Beatriz Batalla, 2023

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: juny del 2023

ISBN: 978-84-19150-55-4

Dipòsit legal: B. 9.878-2023

Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Índex

Estimats lectors.	15
PRIMERA PART. Una història per a en Johnny.	17
SEGONA PART. Quatre germanes.	23
TERCERA PART. Les perles negres.	43
QUARTA PART. Els nois.	75
CINQUENA PART. Mister Fox.	183
SISENA PART. Un llarg passeig en barca.	217
SETENA PART. La foguera.	279
VUITENA PART. Després.	299
Agraïments.	317

1

El meu fill Johnny és mort.

Jonathan Sinclair Dennis, es deia. Va morir als quinze anys.

Hi va haver un incendi i l'estimo i li vaig fer mal i l'enyoro. Mai no creixerà, mai no trobarà una parella, mai no entrenarà per a una altra cursa, mai no anirà a Itàlia, com volia, mai no pujarà a una d'aquelles muntanyes russes que et deixen cap per avall. Mai, mai, mai. Mai no res.

Tot i així, visita la meva cuina de Beechwood Island tot sovint.

El veig tard, ben entrada la nit, quan no puc dormir i baixo a buscar un got de whisky. Té el mateix aspecte que tenia als quinze anys. Els cabells rossos de punta. El nas cremat pel sol. Duu les ungles mossegades i acostuma a portar uns pantalons curts i dessuadora amb caputxa. A vegades porta el tallavents de quadres blaus perquè la casa es refreda.

Li deixo beure whisky perquè, de fet, és mort. No li farà pas mal, oi? Però, a vegades, prefereix beure cacau calent. Al fantasma d'en Johnny li agrada seure al taulell de la cuina i donar cops amb els peus nus contra els armariets de sota. Treu les velles fitxes de l'Scrabble i va fent frases sobre el taulell mentre parlem. *No et mengis*

mai res més gros que el teu cul. No acceptis mai un no per resposta. Sigues una mica més amable del que caldria. Coses així.

Tot sovint em pregunta per històries sobre la nostra família.

—Explica'm coses de quan éreu adolescents —em diu avui—. Tu, la tia Penny i la tia Bess.

No m'agrada parlar d'aquell temps.

—Què vols saber?

—El que sigui. Coses que us empescàveu. Entremalialdures. Aquí, a l'illa.

—Era igual que ara. Trèiem les barques. Nedàvem. Tennis, gelats i sopars preparats a la barbacoa.

—Us enteníeu, en aquella època?

Vol dir les meves germanes, la Penny i la Bess, i jo.

—Fins a un cert punt.

—Us vau ficar en problemes?

—No —responc. I després—: Sí.

—Què vau fer?

Faig que no amb el cap.

—Digues —insisteix—. Què és el pitjor que vau fer? Vinga, va, buida el pap.

—No. —M'agafen ganes de riure.

—Sí! Va, si us plau! El pitjor de tot el que vau fer. Explica-li al teu pobre fill mort tots els detalls escabrosos.

—Johnny.

—Va, no pot ser tan dolent —diu—. No tens ni idea de les coses que he vist a la televisió. Molt pitjor del que poguéssiu fer als anys vuitanta.

Jo crec que en Johnny em visita perquè no pot descansar sense respostes. No para de fer preguntes sobre la nostra família, els Sinclair, perquè intenta entendre aques-

ta illa, la gent que hi viu i per quina raó actuem com ho fem. La nostra història.

Vol saber per què va morir.

Li dec aquesta història.

—D'acord —dic—. T'ho explicaré.

El meu nom complet és Caroline Lennox Taft Sinclair, però tothom em diu Carrie. Vaig néixer el 1970. Aquesta és la història del meu estiu dels disset.

Aquell va ser l'any en què van venir tots els nois a Beechwood Island. I l'any que vaig veure un fantasma per primer cop.

No he explicat mai a ningú aquesta història, però crec que és la que en Johnny necessita sentir.

«Us vau ficar en problemes?», pregunta. «Digues. Què és el pitjor que vau fer? Vinga, va, buida el pap... La pitjor de totes les coses que vau fer en aquella època».

Explicar aquesta història farà mal. De fet, no sé si puc explicar-la sincerament, però ho provaré.

He estat una mentidera tota la vida, saps?

No és gens insòlit, a la nostra família.

SEGONA PART

QUATRE GERMANES

2

La meva infantesa és un record borrós de matins hivernals a Boston, les meves germanes i jo amb botes i barrets de llana que picaven. Dies d'escola amb uniformes de gruixuts jerseis blau marí i faldilles prisades. Tardes a la gran casa de maons, fent els deures davant la llar de foc. Si tanco els ulls encara sento el gust dolç del pastís de vainilla i puc notar-me els dits enganxifosos. La vida era contes de fades abans d'anar a dormir, pijames de pelfa i golden retrievers.

Érem quatre noies. A l'estiu anàvem a Beechwood Island. Recordo nedar entre les onades ferotges de l'oceà amb la Penny i amb la Bess mentre la mare i la petita Rosemary seien a la sorra. Agafàvem meduses i crancs, i els posàvem en una galleda blava. Vent, sol, petites baralles, jocs de sirenes i col·leccions de pedres.

La Tipper, la nostra mare, organitzava festes meravelloses. Ho feia perquè se sentia sola. A Beechwood, si més no. Teníem convidats i durant molts anys el germà del meu pare, en Dean, i els seus fills s'estaven amb nosaltres, però quan la mare gaudia més era als sopars de beneficència i als llargs dinars amb amics estimats. Li encantava la gent i sabia com tractar-la. Com que a l'illa no n'hi havia gaire, de gent, s'inventava la manera de

passar-s'ho bé i feia festes fins i tot quan no hi havia ningú de visita.

Quan les quatre érem petites els meus pares ens portaven a Edgartown cada Quatre de Juliol. Edgartown és un poble mariner de l'illa de Martha's Vineyard, amb tot de tanques blanques. Ens compraven paperines de cloïsses fregides amb salsa tàrtara i també llimonada en una parada de davant de l'església d'Old Wharton. Col·locàvem cadires de jardí i menjàvem tot esperant la desfilada. Totes les botigues locals tenien la seva carrossa. Els col·leccionistes de cotxes antics feien sonar el clàxon amb orgull. Els bombers de l'illa feien desfilars els seus camions més antics. Una banda de veterans tocava marxes de Sousa i la mare sempre cantava:

*Be kind to your fine-feathered friends
For a duck could be somebody's mother.*

No ens vam quedar mai a veure els focs artificials. El que fèiem era tornar a Beechwood i córrer cap al moll de la família per fer-hi l'autèntica festa.

El porxo de Clairmont es decorava amb llumets de colors i la gran taula de pícnic de la gespa es parava de color blau i blanc. Menjàvem panotxes de blat de moro, hamburgueses i síndria. Hi havia un pastís en forma de bandera americana, amb nabius i gerds per sobre. La mare el decorava tota sola. El mateix pastís cada any.

Després de sopar ens donava bengales. Desfilàvem per les passeres de fusta de l'illa (les que anaven d'una casa a l'altra) i cantàvem a cor què vols. *America the Beautiful, This Land is Your Land, Be Kind to your Fine-Feathered Friends.*

A les fosques anàvem cap a la platja gran. El jardiner, en Demetrios en aquella època, encenia focs artificials. La família s'asseia sobre llençols de cotó, els adults amb copes a les mans dins les quals ressonaven els glaçons.

En fi. Costa de creure que pogués ser tan fervent i patriòtica i que els meus pares, tan cultes, també ho fossin. Però tinc els records clavats.

Mai no em va passar pel cap que jo no acabés d'encaixar a la família fins a una tarda de quan tenia catorze anys. Era l'agost del 1984.

Érem a l'illa des del juny, vivint a Clairmont. La casa duia el nom de l'escola on en Harris, el nostre pare, va anar quan era petit. L'oncle Dean i els meus cosins s'estaven a Pevensie, batejada amb el nom de la família dels llibres de Nàrnia. Una mainadera ocupava Goose Cottage a l'estiu. L'edifici del personal era per a la governanta, el jardiner i altres treballadors temporals, però només hi dormia habitualment la governanta. Els altres tenien casa a terra ferma.

Havia estat banyant-me tot el matí amb les meves germanes i la meva cosina Yardley. Havíem menjat entrepans de tonyina i api de la nevera portàtil col·locada als peus de la mare. Mig adormida pel dinar i l'exercici, vaig recolzar el cap i vaig posar una mà sobre la Rosemary. Feia la migdiada al meu costat sobre la manta, els braços de nena de vuit anys plens de picades de mosquit, les cames plenes de sorra. La Rosemary era rossa, com totes nosaltres, amb ondes despentinades. Tenia les galtes suaus i de color de préssec, i els membres, prims i sense acabar de formar. Pignes, tendència a l'estrabisme, el riure fluix. La

nostra Rosemary. Era melmelada de maduixa, genolls pelats i una petita mà dins la meva.

Vaig endormiscar-me mentre els meus pares parlaven. S'estaven asseguts a les cadires de jardí sota un para-sol blanc, no gaire lluny. Em vaig despertar quan la Rosemary es va girar i em vaig quedar allà estirada amb els ulls tancats mentre notava el seu alè sota el meu braç.

—No val la pena —deia la mare—. No cal.

—No ho hauria de tenir més difícil, si ho podem arreglar —va contestar el meu pare.

—La bellesa importa, però no ho és tot. Actues com si ho fos tot.

—No estem parlant de bellesa. Estem parlant d'una persona que sembla dèbil. Sembla ximple.

—Per què ets tan desagradable? No cal dir això.

—Soc pràctic.

—T'importa què diu la gent. No ens hauria d'importar.

—És una operació corrent. El doctor hi té molta experiència.

Es va sentir la fressa de la mare encenent una cigarreta. Tots dos fumaven, en aquella època.

—No estàs pensant en el temps que passarà a l'hospital —va al·legar la Tipper—. Dieta líquida, inflor, tot això. El dolor que haurà de suportar.

De qui parlaven?

Quina operació? Dieta líquida?

—No mastega normal —va dir en Harris—. Això és així. L'única sortida és tirar endavant.

—No em citis Robert Frost, ara.

—Hem de pensar en l'objectiu. No preocupar-nos de com hi arriba. I no li aniria malament tenir un aspecte...

Va fer un segon de pausa i la Tipper va intervenir.

—Penses en el dolor com si fos un entrenament o alguna cosa per l'estil. Com si tan sols fos fer un esforç. Un problema.

—Si t'hi esforces, en treus profit.

Una pipada de cigarreta. L'olor de cendra barrejada amb la sal de l'aire.

—No tot el dolor val la pena —va dir la Tipper—. Hi ha dolors que tan sols són dolor.

Hi va haver una pausa.

—No hauríem de posar crema solar a la Rosemary? S'està posant vermella.

—No la despertis.

Una altra pausa. I llavors:

—La Carrie és bonica tal com és —va dir la Tipper—. I han de tallar l'os, Harris. Tallar l'os.

Em vaig quedar glaçada.

Parlaven de mi.

Abans d'arribar a l'illa havia anat a l'ortodoncista i després a un cirurgià dental. No m'havia preocupat. Pràcticament ni hi vaig parar atenció. La meitat dels nens de l'escola portaven aparells.

—No hauria de tenir res que li anés en contra —va dir en Harris—. La cara així li va en contra. Es mereix tenir l'aspecte d'una Sinclair: forta per fora perquè és forta per dins. I si hem de fer això per ella, ho hem de fer.

Vaig ser conscient que em trencarien la mandíbula.

3

Quan finalment en vam parlar, vaig dir als meus pares que no. Vaig dir que mastegava prou bé (tot i que el cirur-

già no hi estigués d'acord). Vaig dir que ja estava contenta amb mi mateixa. Que em deixessin estar.

En Harris va lluitar. Durament. Em va parlar de l'autoritat dels cirurgians i em va explicar per què ells en sabien més.

La Tipper em va dir que era bonica, preciosa, exquisida. Em va dir que m'adorava. Era una bona persona, de mires estretes i creativa, generosa i amant de la diversió. Sempre deia a les seves filles que eren boniques. Però, tot i així, creia que hauria de pensar-hi, en l'operació. Per què no deixàvem reposar la qüestió? Decidir-ho més endavant? No hi havia pressa.

Vaig tornar a dir que no, però per dins m'havia començat a sentir malament. La meva cara no estava bé. La meva mandíbula era dèbil. Semblava idiota. Per un caprici del destí biològic, hi hauria gent que faria suposicions sobre el meu caràcter. Ara m'adonava que les feien, aquestes suposicions, força sovint. Hi havia una certa condescendència en el seu to. Devia haver entès la broma?

Vaig començar a mastegar lentament, assegurant-me que la boca es tanqués del tot. No em sentia segura de les meves pròpies dents, de si mastegaven el menjar igual que les de l'altra gent. La manera com encaixaven va començar a semblar-me estranya.

Ja sabia que els nois no pensaven que fos bonica. Tot i que era popular —anava a festes i, fins i tot, vaig ser escollida delegada de primer any per al consell d'estudiants—, sempre era de les últimes a ser convidada a ballar. En aquella època els nois convidaven les noies.

Als balls les meves cites mai m'agafaven la mà. No em feien petons o se m'abraonaven en la foscor de la pista de

ball. No em preguntaven si em podrien veure un altre dia i anar al cinema, com feien amb les meves amigues.

Vaig observar com la meva germana Penny, que no patia per la seva mandíbula quadrada, es ficava el menjar a la boca mentre parlava. Reia amb la mandíbula ben oberta, treia la llengua i deixava veure tots els queixals, ben blancs.

Vaig observar la Bess, amb la boca més grossa i dolça i una mandíbula forta i femenina, queixar-se dels sis mesos d'aparell i del retenidor que hi hauria després. Va obrir amb un cop la tapa de plàstic blau del retenidor fent un gemec quan la Tipper li va recordar de tornar-se'l a posar després dels àpats.

I la Rosemary. La seva cara quadrada s'assemblava a la de la Penny, però amb pigues i aspecte de pallassa.

Les meves germanes, amb ossos bonics.

4

L'estiu dels setze anys passàvem els dies a Beechwood, com sempre. Caiacs, panotxes de blat de moro, velers i bussejar (tot i que no vam veure gran cosa més que uns quants crancs). Vam celebrar com sempre el Quatre de Juliol amb bengales i cançons. La nit de foguera de cada any, la cacera de llimones, la festa dels gelats.

L'únic és que aquell any... la Rosemary es va ofegar.

Tenia deu anys. La més jove de les quatre.

Va passar a finals d'agost. La Rosemary nedava a la platja del costat de Goose Cottage. En diem la platgeta. Portava un banyador verd amb butxaquetes de texà. Unes butxaques ridícules. No hi podies posar res, a dins. Era el seu preferit.